

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ พระที่นั่งเทวราชสภารมย์
๒๑ กันยายน ๒๕๕๔

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ พระที่นั่งเทวราชสภารมย์ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๔ ที่ผ่านมา ชมรมคนรักวัง โดยท่าน
ประธานชมรม พลโท อำนวยรัตน์ แก้วกาญจน์ และ ชมรมพุทธศาสน์ วังปญฺญาไท โดยท่าน
พลตรี นายแพทย์กฤษฏา ดวงอุไร รองเจ้ากรมแพทย์ทหารบก ประธานชมรม ได้กราบ
เรียนเชิญ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และ วิทยากร ของมูลนิธิศึกษาและ
เผยแพร่พระพุทธศาสนา ไปสนทนาธรรมเพื่ออุทิศถวายเป็นพระราชกุศลแด่ สมเด็จพระ
เจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี ณ พระที่นั่งเทวราชสภารมย์
พระราชวังปญฺญาไท ระหว่างเวลา ๑๓.๓๐ - ๑๕.๓๐ น.

เป็นอีก ณ กาลครั้งหนึ่ง แห่งความประทับใจของข้าพเจ้า ที่ได้มีโอกาสติดตามไปฟังการสนทนาธรรม ของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และ คณะวิทยากรซึ่งครั้งนี้ เป็นการจัดขึ้นในสถานที่ที่สำคัญ และมีความสวยงามมาก มีผู้สนใจเข้าร่วมฟังการสนทนา เต็มแทบทุกที่นั่ง ในบรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยพระธรรมที่ท่านอาจารย์ได้สนทนาไว้อย่างไพเราะ ลึกซึ้ง ประทับใจยิ่ง

เนื่องจากการสนทนาในวาระพิเศษ ในสถานที่พิเศษ ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอ
บันทึกทั้งภาพและข้อความบางส่วนที่ท่านอาจารย์ได้สนทนาในวันนั้น ไว้ในกระทู้นี้มาก
เป็นพิเศษ ซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่สนใจ ที่จะได้อ่านและพิจารณาธรรมะ
ต่างๆ ถ้อยคำโดยละเอียดแล้ว ยังเป็นการถวายพระเกียรติแด่ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๖ และ
พระราชมารดา คือ สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง
ซึ่งพระที่นั่งเทวราชสภารมย์ ที่ใช้เป็นจัดการสนทนาธรรมในครั้งนี้ แต่เดิม เป็นท้อง
พระโรงของพระองค์ในสมัยที่เสด็จมาประทับ ณ วังปญฺญาไท เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๓ ซึ่งยังคง
ปรากฏอักษรพระนามาภิไธยย่อ สผ (พระนามเดิม สมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี)
อยู่ภายใน

การสนทนาครั้งนี้ ท่านผู้จัด คือ ชมรมคนรักวัง และ ชมรมพุทธศาสน์ วังพญาไท มีกุศลเจตนา และกุศลศรัทธา ที่ควรค่าแก่การอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่งที่จะน้อมอุทิศถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี ทั้งยังมีบทกวีที่ท่านได้รจนาและนำมาอ่าน ก่อนการสนทนาธรรมในวันนั้น อย่างไพเราะยิ่ง ซึ่งข้าพเจ้าใคร่ขออนุญาตนำลงบันทึกไว้ด้วยดังนี้

น้อมเศียรบังคมบาท
สมเด็จพระเจ้าภคินี
พระเสด็จพิमानมาศ
ระลึกพระคุณพระกรุณา
พระกิจเกื้ออเนกประการ
พระชนกนาถประกาศไว้
ทรงแบ่งเบางานแผ่นดิน
พระพุทธานุชา
งามพระจริยาวัตร
กุศลการทรงน้อมนำ
โอกาสเฝ้าเลยลับแล้ว
ข้าพระบาทมิวายเว้น
ขอกุศลวาระนี้
ให้ทรงเกษมบุญ

ถวายราชสดุดี
เพชรรัตนราชสุดา
ข้าพระบาทอาลัยหา
พระเมตตาต่อปวงไทย
ทรงสร้างสานสืบรอยไท้
ด้วยทรงมั่นกตัญญูตา
องค์ภูมิินทร์ตลอดมา
ทรงศึกษาและอุปถัมภ์
งามพระมนัสดำรงธรรม
ไฟพระทัยเพียรบำเพ็ญ
กาลคลาดแคล้วจะให้เห็น
รำลึกรักตรชนักพระคุณ
ระวีศรีทวิหรรษ
ณ สวรรค์วิมานเทอญ

ท่านพิธีกร :

มีคำถามจากท่านผู้ฟังฝากมากราบเรียนถามท่านอาจารย์สุจินต์นะคะ ขอกราบเรียนให้ท่านอาจารย์อธิบายความหมายที่ว่า ถ้าเพียงรู้ชื่อ หรือรู้คำแปล ไม่สามารถเข้าถึง "ตัวธรรมะ" แล้วก็เน้น คำว่า "ตัวธรรมะ" มาด้วยค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ขณะนี้ นะคะ ใช้ภาษาไทยก็ได้ เพราะว่า พระธรรมที่ทรงแสดงเป็นภาษามคธี สำหรับชาวมคธ แต่ว่าคนไทยไม่มีโอกาสที่จะได้เข้าใจเลย แต่ "คำ" ที่เรากล่าวถึงทั้งหมด แปลกลับไปเป็นภาษามคธีก็ได้ เพราะเหตุว่า หมายความว่า สิ่งที่มี "มีจริงๆ" ทั้งหมด ขณะนี้คะ พุทธธรรมดๆ ว่า "เห็น" มีจริงๆ หรือเปล่าคะ? เป็นธรรมะ สิ่งที่มี "มีจริงๆ" นะคะ เป็นธรรมะ มีลักษณะเฉพาะอย่าง คือ เปลี่ยนเห็นขณะนี้ที่กำลังเห็นสิ่งที่ปรากฏทางตา ไม่ได้ (เห็น) ไม่ใช่ได้ยิน เพราะฉะนั้น "ได้ยิน" ก็เป็นธรรมะ ซึ่ง "ไม่ใช่เห็น" นะคะ แล้วเห็นขณะนี้ กำลังเกิด-ดับจริงๆ ไม่ต้องเรียกว่า "เห็น" ก็เห็น ค่ะ ไม่ต้องเรียกว่า ได้ยิน ก็ ได้ยิน เพราะฉะนั้น ธรรมะ มี โดยไม่ต้องใช้ชื่อ แต่การที่จำเป็นต้องใช้ชื่อ เพราะเหตุว่า ธรรมะ หลากหลาย ถ้าไม่ใช่ คำ ที่แสดงถึง ธรรมะ แต่ละอย่าง จะรู้ได้อย่างไรว่า หมายความว่าถึงธรรมะอะไร? ประเภทไหน? และ เมื่อไหร่? เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นต้องใช้ "คำ" นะคะ...

...แม้ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ขณะที่กำลังทรงตรัสรู้ พระอนุตรสัมมา
สัมโพธิญาณถึงความเป็นพระอรหันต
สัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะนั้น ไม่มีชื่อ ของ
ธรรมะ ใดๆ เลย...แต่...สภาพธรรมะ
ปรากฏ...ตามความเป็นจริง...โดยต้องแท้
โดยประการทั้งปวง เพราะฉะนั้น เมื่อจะ
ทรงแสดงธรรมะ ที่ได้ทรงตรัสรู้ ต้องอาศัย
"คำ" เป็น "ชื่อ" ต่างๆ "คำ" เนี่ยค่ะ เป็น
"ชื่อ" ต่างๆ ที่แสดงให้รู้ว่ามีมาถึง
ธรรมะ อะไร? ในขณะนี้ "เห็น" มี...เป็น
ธรรมะ "เห็น" ต้องเกิด ถ้าไม่เกิด ก็ไม่มี
เห็น แล้วเห็นที่เกิดเนี่ย เกิดเพราะเหตุ
ปัจจัย ไม่ใช่อยากให้เห็น ก็เห็น คนตา
บอด เห็นไม่ได้เลยค่ะ แต่ว่า ผู้ที่มีจักขุ
ปสาท แม้มีนะค่ะ แต่ไม่ถึงวาระ ที่กรรม
จะให้ผล ที่ทำให้เห็น ก็ไม่เห็นค่ะ นอน
หลับสนิท ไม่ได้เห็นอะไรเลย แต่คนที่ไม่
หลับสนิท ก็เห็น สิ่งที่น่าพอใจบ้าง สิ่ง
ที่ไม่น่าพอใจบ้าง...

... นี่ก็แสดงให้เห็นว่า ธรรมะ หมายถึงถึง สิ่งที่เกิดขึ้น เพราะเหตุปัจจัย แล้วก็ดับไป
จึงไม่ใช่ของใคร และไม่ใช่เป็นใคร "เห็น" เมื่อก็ ดับแล้ว...เป็นใคร? หหมดแล้ว ไม่กลับมา
อีกเลย...เป็นของใคร? เกิดขึ้น...ปรากฏ...แล้วก็...หมดไป...แล้วก็...ไม่กลับมา...อีกเลย
...เพราะฉะนั้น ธรรมะ เป็น ธรรมะ มีปัจจัย เกิด แล้วก็ ดับ รู้จักธรรมะ จริงๆ หรือเปล่า?
หรือว่า เพียงแต่ ได้ยินชื่อว่า ธรรมะ นี่คือความหมายที่ถาม...

ท่านพิธีกร :

ค่ะ ส่วนมาก ก็จะมีรู้จักกันแต่ชื่อ แล้วก็รู้จักแต่ความหมาย

ท่านอาจารย์ :

แล้วก็รู้แต่เพียง เรื่องราวของธรรมะ แต่ "ตัวธรรมะ" จริงๆ ยังไม่รู้ ค่ะ

ท่านพิธีกร :

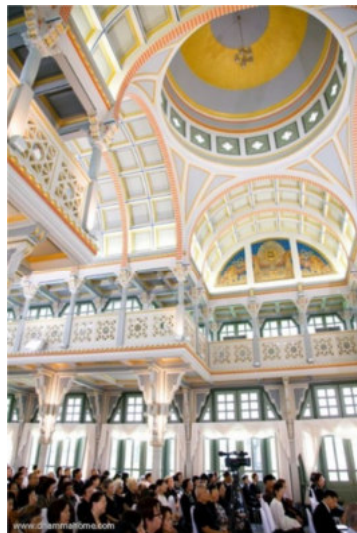
ค่ะ กราบขอบพระคุณค่ะ

ท่านอาจารย์ :

รู้ว่า ยังไม่รู้ธรรมะ นี่ ดีมั๊ยคะ? คือ อย่างน้อย "เคยคิด" ว่ารู้แล้ว แต่ ความจริง ความละเอียดก็จะทำให้เข้าใจได้ถูกต้องว่า รู้จริงๆ หรือเปล่า?...

...เพราะฉะนั้น วันหนึ่งๆ ธรรมะทั้งหมด หลากหลายมาก เมื่อศึกษา ก็จะได้ทราบว่า ที่ทรงแสดงไว้ว่า ธรรมะทั้งหลาย เป็นอนัตตา ใครเปลี่ยนแปลงไม่ได้ค่ะ การตรัสรู้ เป็นการตรัสรู้ที่สุดของความจริง ของธรรมะจาก วชิรสังจะ คำพูด ที่แสดงถึงสังขธรรม ความจริงในขณะนี้ ทำให้เกิด ญาณสังจะ ความรู้ ความเข้าใจ ในความจริงเดี๋ยวนี้ ขณะนี้ ตั้งแต่เกิด จนตาย ซึ่งเป็นหนทางที่จะไปสู่ มรรค สังจะ การเดินทางนั้นคะ เพื่อที่จะ เห็นถูก เข้าใจถูก ตาม ความเข้าใจ ที่เกิดจากการ "ฟัง" เพราะฉะนั้น ธรรมะ ทั้งหมดเนี่ยคะ สอดคล้อง แล้วก็ เป็นความเข้าใจจริงๆ ไม่ ผิดเพี้ยน แล้วก็ต้องเป็นไปตามลำดับขั้นด้วย

...ขณะนี้ นะคะ ทุกคน กำลังไปไหน? หรือว่า นั่งอยู่ที่นี้? กายอยู่ที่นี้...ใจไปไหน...ได้มั๊ยคะ? ใครห้ามได้ คิดเรื่อง อื่น...แทนที่จะ...ฟัง...เข้าใจ...สิ่งที่...กำลังปรากฏ...ก็ได้ ใช่มั๊ยคะ? มีใครบ้างมั๊ยคะ ที่คิดเรื่องอื่น? ของธรรมดากๆ เลยคะ เพราะเหตุว่า มีเหตุปัจจัยที่จะไปเพราะฉะนั้น กำลังพูดเรื่อง "เห็น" ไม่ได้ "รู้" และ "เข้าใจ" เห็น...ที่กำลัง เห็น...แต่...ไป...ที่อื่น...

...เพราะฉะนั้น ทุกคน เนียนะคะ เดินทางไป...ด้วยสภาพ
ธรรมะ...ที่เป็น จิต...เจตสิก...ที่ใช้คำว่า "วิตกกเจตสิก"
คนไทย ใช้คำว่า วิตก แต่ความหมายในภาษาไทย ไม่ตรง
กับ ภาษาบาลี ไม่ตรงกับ สภาธรรมะ พอพูดว่า วิตก
เราก็คิดว่า กังวล นะคะ มีเรื่องที่จะต้องคิด ที่จะต้อง
ไตร่ตรอง ที่จะต้องทำ แต่ วิตกกเจตสิก เนียน เป็นสภาพที่
จรด...ในอารมณ์...วันหนึ่งๆ เนียน นะคะ เราจะไม่รู้เลยคะ
จิต เป็นธาตุที่เป็นใหญ่ ในการ รู้แจ้ง เพราะ ผัสสะเจตสิก
กระทบอารมณ์ใด จิต รู้อารมณ์นั้น แต่ยังมี วิตกกเจตสิก
ที่จรดในอารมณ์นั้นด้วย นะคะ...

...แต่ที่เราจะสังเกตได้ ก็คือตอนคิด ไม่เห็น ไม่ได้ยิน
ไม่ได้กลิ่น ไม่ได้ลิ้มรส ไม่ได้รู้สิ่งที่ กระทบสัมผัส แต่ก็
"คิด" ได้ เพราะฉะนั้น "คิด" ทั้งวัน คิดมากๆ นะคะ คิดทั้ง
สิ่งที่กำลังปรากฏให้คิด หรือไม่ปรากฏให้คิด ก็คิด...คิด
ตาม..เสียง...คิดตาม...กลิ่น...คิดตาม...รส..."คิด" เป็น
เรื่อง เป็นราว ต่างๆ ไม่มีใคร...หยุดคิด...ไม่มีใคร...อดคิด
...แต่ "คิด" ก็ไม่รู้ว่ ณะนั้น เป็นธรรมะ ซึ่งแต่ละคนเนียน
"คิด" ตามที่ ได้เห็น บ้าง ได้ยิน บ้าง จำได้ บ้าง นะคะ ก็...
เกิดมา...เพื่อ...คิด...

...เกิดมาแล้ว ต้องเห็น แฉ่นอนนะคะ เพราะว่า กรรม ทำให้มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย เพื่อถึงวาระที่จะเห็น ขณะใด ถ้าเป็นผลของอกุศลกรรม ก็เห็น สิ่งที่ไม่น่าพอใจ ถ้าเป็นผลของกุศลก็เห็นสิ่งที่น่าดู น่าพอใจ เสียง ก็มีหลากหลาย หลายเสียง นะคะ อยากจะได้ยินเสียงเพราะๆ เสียงดนตรี เสียงเพลง เสียงที่น่าฟัง แต่บางกาละ ก็ได้ยินเสียงที่น่ากลัว น่าตกใจ ทั้งๆ ที่ไม่อยากได้ยินเลย เพราะเป็นผลของอกุศลกรรม นี่ก็แสดงให้เห็นว่า เกิดมา เพื่ออะไรคะ? เกิดมา เป็นผลของกรรมแฉ่นอน ทุกคน ชาตินี้ ทำกรรมที่ นับ ประมาณ ไม่ได้เลย...แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่า จะจากโลกนี้ไป โดยกรรมไหน? ที่จะทำให้ไปสู่ ความเป็นบุคคลไหน? ถ้า ไปสู่ ความเป็นมนุษย์ เป็นสุคติภูมิ นะคะ หรือ บนสวรรค์ ก็มีโอกาที่จะได้ยิน ได้ฟัง ได้เข้าใจ ธรรมะ แต่ถ้าเป็นผลของอกุศลกรรม เราก็จะเห็นได้นะคะในภพภูมินี้ ก็มีทั้ง สุนัข แมว นก ไก่ ปู ปลา ซึ่งไม่สามารถที่จะเข้าใจธรรมะ ที่ได้ฟัง อาจจะมีสัตว์ที่มีชีวิตในห้องนี้...มด...ก็ได้ยิน... จิ้งจก...ก็ได้ยิน นะคะ แต่ว่า ไม่เข้าใจ สิ่งที่กำลังได้ยิน...

...ด้วยเหตุนี้ ก็จะได้เห็นได้จริงๆ ค่ะ ว่า "เป็นธรรมชาติ"
ทั้งหมด เกิดมาแล้ว ต้องเห็น เห็นแล้ว คิด บังคับบัญชา
ไม่ให้คิด ก็ไม่ได้ ทั้งวัน...คิดหมด...แล้ว...สิ่งที่ปรากฏ...
เนี่ยค่ะ ก็หลากหลาย...เพราะฉะนั้น ความคิด ก็
หลากหลาย...ตามเรื่องราว...ของสิ่งที่ปรากฏ...และ...
ความจำ...เราอาจจะคิดว่า คนหนึ่ง คนใดก็ตาม ที่เรา
รู้จัก...เพื่อนของเราเนี่ย...เวลานี้ ไม่อยู่ที่นี้ เพราะไม่มีธาตุ
ดิน น้ำ ไฟ ลม สีสัน วรรณะที่จะปรากฏ ว่าเป็นบุคคลนั้น
แต่จำได้มั๊ยคะ? เพื่อนคนนี้...จำได้...ทั้งๆ ที่ ไม่มีอยู่เลย...
แล้ว...มีจริงๆ...หรือเปล่า?... หรือเพียง..."จำ"..????...

...เพราะ...แม้ขณะนี้เอง...ถ้าฟังธรรมเข้าใจจริงๆ จะรู้
ว่า แม้สิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็นทางตา ก็เกิด-ดับ ไม่เหลือ
เลยค่ะ เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราคิดว่า เป็นเพื่อนที่ยังอยู่ ก็คือ
ยังมี ธาตุ ดิน น้ำ ไฟ ลม พร้อมด้วย สีสัน วรรณะ ซึ่งทำ
ให้เกิด นิमित รูปร่างสัณฐาน ที่จำไว้ว่า เป็นคนนี้
เพราะฉะนั้น พอพบอีกครั้งหนึ่ง ก็จำได้ว่า คนนี้ยังอยู่ แต่
ว่า ตามความเป็นจริง ก็คือว่า ที่เห็นวันนี้ ไม่ใช่วันก่อน
แม้แต่ ธาตุ ดิน น้ำ ไฟ ลม ซึ่งเคยเป็นอย่างหนึ่ง เมื่อ
หลายปีก่อนแล้วก็ สีสัน วรรณะ ก็ เกิด-ดับ ตามรูปนั้น ก็
เปลี่ยนแปลงไป

...เพราะฉะนั้น ก็แสดงให้เห็น ตามความเป็นจริงว่า
ธรรมะ เป็นสิ่งที่ ถ้าใครสนใจ มีศรัทธา เห็นประโยชน์ของ
การเกิด นะคะ แล้วก็ มีโอกาส ที่จะได้เข้าใจความจริงว่า
เกิดมา เป็นบุคคลนี้ ชั่วคราว ไม่รู้ว่า จะมากน้อย หรือ สั้น
แค่ไหน จาก ความเป็นบุคคลอื่น ในชาติก่อน...มาสู่ความ
เป็นบุคคลนี้...ชั่วคราว...แล้วก็...จาก...ความเป็นบุคคลนี้
...ไปสู่ความเป็น...บุคคลอื่น...แต่ละชาติ...ก็...ชั่วคราว...
ทั้งนั้น...

...เพราะฉะนั้น การที่มีโอกาสจะได้ฟังธรรมะ แล้วก็
ประโยชน์จริงๆ คือ เมื่อ "ฟังสิ่งใด" ก็ "เข้าใจสิ่งที่กำลัง
ฟัง" ยิ่งขึ้น มิฉะนั้น ก็จะเป็นเพียง...การจำคำ...จำชื่อ...
จำเรื่อง...แต่ไม่รู้...ขณะนี้...เป็นธรรมะ...

...เคยสนทนากับท่านผู้หนึ่ง ท่านเป็นชาวอเมริกัน อยู่ที่ประเทศมาเลเซีย สนใจพระอภิธรรมมากค่ะ เขียนตำราเป็นเล่มๆ ได้ แต่ก็...เป็นเพียง...เรื่องราว...เพราะว่า เวลาที่จะจากกัน ก็ถามท่านประโยคหนึ่ง ว่า...ธรรมะ อยู่ที่ไหน? ตอบไม่ได้เลยค่ะ...คือ...ไม่รู้...ว่า...เดี๋ยวนี้...เป็นธรรมะ...

...พระไตรปิฎกทั้งหมด คือ การกล่าวถึงสภาพธรรมะ เดี่ยวนี้ ที่มีจริงๆ โดยละเอียดยิ่ง เพราะฉะนั้น ผู้ที่ศึกษาธรรมะ ต้องรู้ก่อนนะค่ะว่า ธรรมะ คืออะไร? และอยู่ที่ไหน? จึงจะเป็นผู้ที่มีเหตุผลสมควรแก่การที่จะศึกษา มิฉะนั้น ถ้ากล่าวว่า ศึกษาธรรมะ โดยไม่รู้ ว่า ธรรมะ อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีประโยชน์เลย...ศึกษาอะไรก็ไม่รู้ เพราะ ไม่รู้ ว่า อยู่ที่ไหน?...

...ด้วยเหตุนี้ ต้องไม่เฝิน ค่ะ และ เป็นผู้ที่ "ฟัง" และ "เข้าใจ" สิ่งที่ได้ฟัง สุตมยปัญญา ฟังแล้ว ไม่ลืม จำได้ คิดได้ แล้วยัง ไตร่ตรอง ให้เข้าใจขึ้นด้วย จนกระทั่งสามารถที่จะรู้ความจริงว่า สิ่งที่ได้ฟัง เป็นความจริง เป็นวจีส์ัจจะ ซึ่งการรู้ความจริงนั้น ก็สามารถที่จะเป็น "ทางเดิน" ไปสู่การดับทุกข์ ตามที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงตรัสรู้ และ ทรงแสดง

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ทุกคนในวันนั้น ได้มีโอกาสอันแสนวิเศษ ณ สถานที่งดงาม โดยความกรุณาของคณะบุคคลที่มากด้วยเมตตา และ กุศลศรัทธา ในพระรัตนตรัย ได้ จัดเตรียมสถานที่อันโอ่อ่าโอฬารนี้ ด้วยความประณีต วิจิตรบรรจง พร้อมการทั้งหลาย เพื่อน้อมเกล้าฯ อุทิศถวายแด่ สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอฯ พระองค์นั้น ผู้ทรงคุณูปการอัน ยิ่งต่อชาติ และพระพุทธศาสนา

"...ขออุทิศวาระนี้ ระวีศรีทวีหุณ
ให้ทรงเกษมบุญ ณ สวรรค์วิมานเทอญ...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวณเขตต์
ท่านวิทยากรทุกๆ ท่าน
กราบอนุโมทนาในกุศลจิต และกุศลศรัทธาของท่านผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

